



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Etiam à natura quædam mira ciborum abstinencia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

de hac cibi abstinencia diligentius quasitum est, de qua ipse parè loquebatur, remq; non miraculo, sed natura tribuerat. At fuerat planè miraculo tribuenda, & virtuti SS. Eucharistiæ, quam identidem accipiebat. Quod & alijs legimus sæpius contigisse, & in figura SS. Eucharistiæ Eliæ contigit, qui gustato subcinericio pane, ambulavit in fortitudine cibi illius quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, usq; ad montem Dei Horeb. E quibus miraculis intelligimus, beatos in cælo itidem sola Dei visione pascendos & satiandos.

3 Reg 19. 2.

VI.

Vide Czl.
lib. 24. c. 21.Plin. lib. 7.
nat. hist. c. 2.Strabo lib 15,
Czl. lib 24.
c. 21. Antiq.
Leet.
Prou. 8, 30.

Miraculis autem hæc in hominibus probatæ fidei meritò ascribuntur, naturalis enim calor, velut ignis, pabulum exigit, sine quo extingui eum necesse est. Quare fabulis, vel præstigijs, vel monstris diuinitus aliquid portendentibus tribuendum est, quod Olympiodorus Platonici Aristotelis interpres scripsit, Aristotelis, qui rem vidit, testimonio, fuisse hominem, qui donec vixit, neque manducauit umquam, neque dormiuit. Ceterum in sole manendo alimētum accepit. Quibus persimilia, in Phædone, Plato conscribit. Facilius credi posset, quosdam solo odore pasci, cum odor è floribus, fructibusq; non expiret, sine halitu corporis lento, qui potest cedere in alimentum. Ita recenset Plinius, ad extremos fines India, ab Oriente, circa fontem Gangis, Astomorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viuentem, & odore quem naribus trahant. Nullum illis cibum, nullumq; potum: tantum radicum, florumq; varios odores, & syluestrium malorum, quæ secum portant, longiore itinere, ne desit olfactus: grauiore paulò odore, haud difficulter exanimari. Horum, etiam Strabo ex Onesicrito facit mentionem, alijq;e. Quæ, si vera sunt, vti nobis prodigiosa videntur, ita diuinæ arti sapientiæque sunt ascribenda, quæ ludit in orbe terrarum. Certiora sunt, quæ de manna; de fonte ex asini maxilla; de coruis Eliæ; de centum hominibus ab Elisæo viginti panibus pascis; de Daniele in laeu & Habacuc illi pulmentum ferente; de ipso Christo in solitudine bis multa hominum millia, iam quinq; , iam septem panibus reficiente; quin & de Pauli Primi eremitæ, & S. Erasmi Episcopi coruis; de quæ auibus S. Blasij; de cerua Ægidij, de apibus S. Mennæ, de quæ alijs diuinitus mirabiliter sustentatis memorantur,

tur,

tur, de quibus in primo tomo, de Iudicijs, quæ Deus in hoc mundo exercet, prolixiùs fecimus mentionem. Quia spectant ad diuinæ providentiæ bonitatem. Quemadmodum & illa, quæ de Cyro, de Romulo, & Remo, de Habide, Hierone, Camilla, Atalanta, Telepho, Pindaro, Felia, ac similibus, in profana historia, narrantur.

Sed, ut dixi, hos omittamus, & videamus, cur Deus naturalem illam famem hominibus voluerit insertam? Facileque eius consilium apparet: quia non tantum corpori nostro necessarium est alimentum, verum etiam, quia in eo querendo non est exiguus labor: multi sanè eum laborem omitterent, negligerentque curam cibi, nisi ad eum fame extimularentur. Præcipua ferè plebeiorum cura est, ut stomacho & ventri satis faciant, ut liberos & coniuges alant. Quod sanè cum labore faciunt, sed hæc est pars pœnæ nostræ: *In sudore vultus tui, vesceris pane.* Quod si ditiores nonnulli haud faciunt, aliunde castigantur. Nam vel ambitione, vel ipsa sua saturitate castigantur. Siquidem, quia fame, hoc est, condimento cibi carent, numquam bene cœnant, quod de Apicio, similibusque Sardanapalis & Eumolpis dictum est. Hi enim, quod non comederent, quia esuriebant, sed ne esurirent, numquam cum voluptate comederunt; quemadmodum Stratonicus, apud Athenæum, qui ad quietem iturus, assidue iubeat puerum sibi infundere vinum: *Non quod sitiam, inquebat, sed ne sitiam.* Malè isti & famem & sitim oderunt, & in suum detrimentum. Effecerunt enim, ut numquam illis, vel cibus, vel potus saperet. Siquidem sat citò, Antiphanes dicebat, *famem & sitim omnia dulcia reddere, præter seipsam.* Hoc ergo commodum solatiumque habent, quos vel paupertas cogit famere; hoc supplicium diuites, si sint intemperantes.

S. Chrysostomum de hoc argumento pulcherrimè differentem audiamus. *Vnum est, inquit, quo diuitia paupertatem superare videntur quotidianis scilicet affluere delicijs, & multa in conuiujs repleti voluptate. Hoc tamen in pauperum mensa potius contingit, qui maiori, quam diuites voluptate fruuntur; & ne miremini dictum, ex ipsa rerum demonstratione manifestum fiet. Nostis quippe omnes, & hoc consuevisti, quod voluptatem in conuiujs non ferculorum natura,*

E 3

sed

VII.

Gen. 3. 19.

Stobæ, serm. 93.

VIII.

S. Chryl. hom. 2. ad pop.